

Milí priatelia,

dospelí vedia, že deti sú prirodzene tvorivé a zvedavé. Na svet hľadia svojimi očami. Dokážu vidieť to, čo dospelí nie. Túto tvorivosť v nich treba rozvíjať, nedovoliť, aby zanikla. O to sa snaží aj časopis Pod lupou, ktorý vydáva Galantská knižnica. Uverejňuje v ňom literárne prvotiny najmenších autorov. Kto vie? Možno sa medzi nimi nájde niekto, kto raz bude slávny! A ak nie? Nevadí. Aspoň na chvíľu autori zabudli na svoje detské boľačky a vhupli do ríše fantázie. Vhupnime s nimi tiež.....Prajeme autorom veľa chuti do písania.

Redakčná rada

Najlepší darček

Hoc' som chlapec veliký,
rád dostávam darčeky.
Od mamy, od tety, od uja Miška,
no najradšej mám tie od Ježiška.
Papuče, ponožky – už dosť!
To mi má urobiť radosť?
Tablet, mobil, laptop,
to sú dnes darčeky tip – top!
Priatelia, a čo tak kniha?
Z nej vždy nové dobrodružstvo číha.
Radosť mi urobí velikú
pri vianočnom stromčeku
a spríjemní mi chvíľu vianočnú,
umocní atmosféru sviatočnú.
Jozef Lukačovič, 4. ročník,
ZŠ M. Tareka Abrahám

Mamička

Mamičkina pusinka,
je sladšia ako malinka.
Jej rozprávka na dobrú noc
máva vždy čarownú moc.
A za všetku túto lásku
stvorila som báseň krátku.
Za všetky tie roky lásky
venujem ti kvietok krásny.
**Dominika Kubranská, 5. A,
ZŠ G. Dusíka Galanta**

Práca mamy

V dobrom nám poradí,
od zlého odradí.

Skúška je to maličká,
pracovitá ako včelička.

Poradí, pomôže,
žiaľ vyliečiť dokáže.

My sme jej srdiečka,
krásna je naša milá mamička.

V. Morovičová, 5. A, ZŠ G. Dusíka Galanta

Tomáš

Spieval vtáčik na dvore:
Dnes je Tomáša, vstávajte!
Všetci rýchlo darček v ruke:
Tomáš je už isto hore.

Aké veľké prekvapenie,
že v kuchyni Tomáš nie je!
Ani v posteli neleží -
azda je on schovaný?
Kdeže, milý otec,
kdeže si?

My ti chceme darček dať,
k sviatku zablahoželať.
Skočil Tomáš raz, dva, tri,
máte pre mňa darčeky?
Iste, iste, dáme ti ich,
pod' si pre ne,
pod' si pre ne!

Dominika Kubranská, 5. A, ZŠ G. Dusíka Galanta

Voda

Ked' som bola ešte malá,
rada som sa s vodou hrala.
Ked' mi mamka kačku dala,
bystrá voda mi ju vzala.
Odniesla ju do diaľavy,
aby sa s ňou deti hrali.
Teč, vodička, teč,
len mi neuteč!

**Viktória Bugyiová, VI. A,
ZŠ G. Dusíka Galanta**

Prestávka

Zazvoní a je prestávka,
všetko zlé ťa zrazu láka.
Učka už konečne zmizla,
už nás nervozita nehrýzla.
Všetko lieta, vzduchom hned',
stolička, kniha ba aj kvet.
Väčší zábavy už niet.
Vtom bum, báč a čas beží,
zatiaľ čo lavica na zemi leží.
Chlapci a dievčatá sa nehýbu
a hodiny ďalej idú.
Zrazu zvoní na hodinu,
všetci sa pomaly rozhýbu.
Jeden zdvíha lavicu, druhý zase kvety,
tretí zoberie metličku a upratuje smeti.
Deti jedia jedlo lačne,
ale už hodina začne.
A vtom je srandy koniec,
aspoň kým nezazvoní zvonec.

Lucia Sobolová, Gymnázium J. Matúšku Galanta

Severák

Zafúkal k nám severák,
že je u nás, veru tak.
Keď vetrisko fúka,
orechy nám zbúcha.
My ich radi máme,
všetky ich ochutnáme.
Pavlína Fülöpová, VI. A,
ZŠ G. Dusíka Galanta

Na Liptove

Cez prázdniny sme navštívili Liptov, naozaj očarujúce miesto.

Ubytovali sme sa v krásnom apartmáne, v okolí ktorého sme si užívali čistý horský vzduch.

Ako prvý cieľ nášho pobytu sme si zvolili Demänovskú jaskyňu. Šli sme pešo krátkou cestou popri malom potôčiku cez les. Cestou sme obdivovali vodopád. V jaskyni sme videli nádhernú kvapľovú výzdobu. Tvary stalagmitov pripomínali zvieratá, veci, dokonca aj ľudí. Počas pobytu sme navštívili ešte veľa múzeí, galérií a iných historických pamiatok. Príjemné boli aj večerné prechádzky po Liptovskom Mikuláši.

Ochutnali sme vynikajúce bryndzové halušky, ovčí syr, šúťance a ďalšie tradičné slovenské dobroty.

Všetko bolo skvelé, len mi bolo ľúto, že sme nestihli všetko.

**Veronika Kajošová,
6. ročník,
ZŠ s MŠ Horné Saliby**

Ilustrovala: Ľudmila Kožuchová

Bláznivá zima

Bola raz jedna zima, ale táto nebola iba taká obyčajná. Bola to bláznivá zima. Namiesto snehových vločiek padali priamo malí snehuliaci. A tí, keď dopadli na zem, začali vyvádziať. Hrali sa na schovávačku. Dlho, predĺženo sa im darilo. Prišiel však čas, keď ich našlo slniečko, a razom bolo po zime.

Lucia Tušková, 2. C, ZŠ SNP Galanta

Tajomný príbeh o vode

V jednej malebnej dedine bývalo malé dievčatko menom Viky. Nemali ju v škole radi a nikto nevie prečo. Vysmievali sa jej a neraz jej aj ubližovali.

Jedného dňa sa Viky rozhodla, že utečie do ďalekého lesa. Išla a išla, kam ju oči viedli.

Odrazu začula tiecť vodu. Ani nevedela prečo, pobrať sa smerom, odkiaľ voda zurčala. Od únavy padla na brehu do mäkkého lístia, ktoré ju prikrylo ako mäkučká perinka a tvrdo zaspala.

Odrazu sa ale strhla zo sna a začala horko nariekať. Vtom začula, ako si niekto pohmkáva ľubeznú melódiu. Nesmelo sa poobzerala okolo, ale nablízku nebola živá duša.

Nabrala odvahu a nesmelo sa spýtala, kto to je. Nikto neodpovedal, ale zodvihol sa ľahký vánok a priniesol posolstvo od vody. Voda nabádala Viky, aby sa už nebála a prezradila jej, že vie o bôli, ktorý ťaží jej malú dušičku. Poradila jej, aby pokojne spala, lebo ona ju bude strážiť a bdet nad sladkým spánkom.

„Ráno je múdrejšie večera,“ šepkala voda svoju uspávanku.

Ked' svitol nový deň, Viky pozdravila vodu a ona ju nabádala, aby sledovala vodný tok, ktorý ju dovedie domov. Viky išla po prúde rieky a počúvala, čo jej voda radí. A radila jej múdro.

Doma sa zvítala s mamičkou, ktorej Viky veľmi chýbala a bála sa o ňu. Aj v škole si niektoré deti uvedomili, že sa k nej nesprávali tak, ako mali.

Ale boli aj takí, ktorí skúšali jej trpežlivosť a vysmievali sa jej naďalej. Viky však zodvihla hlavu, nevšímavo prešla okolo posmeškárov a už sa vyprovokovať nenechala.

A div-divúci, zabralo to.

Ked' sa ráno Viky prebudila vo svojej posteli, už vedela, aké budú v škole jej reakcie na posmešky spolužiakov.

A za to vďačí tajomnej vode z jej sna.

V. Valenská, VI. A, ZŠ G. Dusíka Galanta

Július Farkaš, 5. ročník, ZŠ s MŠ kráľa Svätopluka Šintava

Svätopluk I.

Kráľ Svätopluk išiel jedného dňa so svojím koňom na prechádzku do lesa. Tam zbadal popri ceste veľkú skalu, v ktorej bola čudná puklina. Zaujalo ho to a vkročil dnu. Zrazu sa ocitol so svojím koňom v Bratislave na Moste SNP. Všetky autá na moste zastavili.

Bol z toho zmätený, no po chvíli išiel ďalej a spoznával Bratislavu. Cválal až k Bratislavskému hradu a tam stretol muža, ktorý mu rozpovedal, v akej dobe sa nachádza a kde je. Povedal mu, že aj v tejto dobe si ho ľudia veľmi vážia, zaujímajú sa o jeho príbehy a deti sa o ňom učia v škole.

Ukázal mu, že na hrade má aj sochu, kde sedí na svojom koni.

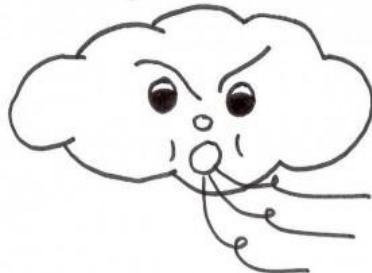
Porozprával mu, ako žijeme v našej dobe a pomohol mu dostať sa späť do jeho doby.

Vetrík

Fúka vetrík, fučí, fučí,
až nám z toho v ušiach bzučí.
Fúka vetrík, fúka,
až nám zmizla lúka.
Ľahla si za potôčkom,
vidím ju za oblôčkom.

Rudolf Hatala, VI. A, ZŠ G. Dusíka Galanta

Voda

Tečieš dolu šírym brehom,
ja za tebou rýchlym behom.
Chcem ťa chytiť, chcem ťa vypíti,
tvoju ľahkosť v ústach cítiť.
Vodenka, vodenka, voda
chladná si mi v ústach bola.
Pila som ťa od smädu,
ďakujem ti dopredu
za uhassenie môjho smädu.

**Sandy Vargová, V. A,
ZŠ G. Dusíka Galanta**

Vietor

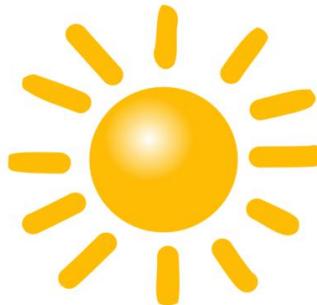
Vietor, vietor šumí,
do tváre mi čumí.
Vietor, vetrík zašumí,
veľa jedla dajte mi!
Zahučí nám do vzduchu,
že je prázdro v jeho bruchu.
My ti vetrík, nič nedáme,
my si jedlo sami spapáme.

Milan Kivarrott, VI. A, ZŠ G. Dusíka Galanta

Vôňa jari

Pani Jar si poľom kráča,
na konári spieva vtáča.
Slnko dáva do parády
topiace sa tuhé ľady.
Lúčom nežne hladká zem:
kvietky, nože podťe sem!
Cibuľky, vstávajte, už je jar!
Kraj dostane novú tvár.
Začula snežienka slnka hlas,
vytiahla zo zeme štíhly pás.
Bleduľa a krókus neodolali zvuku
a prijali podávanú ruku.
Tulipán údy povystieral si,
ponúkol muške kvapku rosy.
Slovom – krásna je jar
ako matkina usmiata tvár.
A vonia vôkol nás všade:
na lúke, v záhrade, v sade.
Jozef Lukačovič, 4. ročník,
ZŠ M. Tareka Abrahám

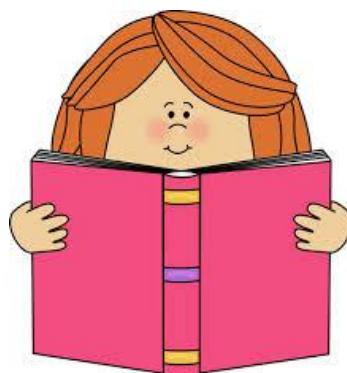

Knižka

Dostala som novú knižku,
dobrý pozor na ňu dám.
Je v nej príbeh o dievčatku.
večer si ho prečítam.

Ked' zafúka silný vietor,
môžeme púštať šarkana,
na lúke sa vyšantíme
od večera dorána.

Sandra Cingelová, 2. A, ZŠ SNP Galanta

Vo Vysokých Tatrách

V auguste sme sa vybrali s rodinou na výlet do Vysokých Tatier.

Ubytovali sme sa v peknej horskej chate na okraji dediny Pribylina.

Každý deň sme si spravili výlet do okolitých miest. Išli sme do Starého Smokovca, odkiaľ sme sa zubačkou previezli na Hrebienok.

V jeden deň sme sa vybrali do Tatranskej Lomnice, kde sme si kúpili lístky na lanovku, ktorá nás vyviezla na Skalnaté pleso. Cestou domov sme sa zastavili v kolibe Krajinka. Najviac sa mi páčila túra na Dlhé vodopády.

Výlet v Tatrách bol super. Dúfam, že sa tam opäť niekedy vrátim.

**Michal Hicz,
6. ročník,
ZŠ s MŠ Horné Saliby**

Ilustrovala: Ľudmila Kožuchová

Zajačik

Malého zajačika v izbe mám,
kúpil som si ho veru sám.

V noci kvôli nemu neviem spať,
s istotou ale viem, že sa s ním budem ráno hrať.
Každý vratí, že má malé ušká,
pre mňa sú ako krásna malá hruška.

Veľkú radosť z neho mám,
a preto svetu píšem oňom sám.

Daniel Miček, 5. C, ZŠ SNP Galanta

Letné prázdniny

Už sa blíži pomaličky,
už nás táhá za ručičky
vzduch prehriaty letom
na potulky svetom.
Prezradím vám o lete,
čo vy ešte neviete:

*školská taška je veľmi ťažká,
žiacku knižku (to je des) pred chvíľou mi zožral pes,
každá kniha odpočíva,
ručička je veľmi slabá, neudrží pero – padá,
o pravítko, peračník nezakopne veru nik.*

Ale zase po lete,
čo vy na to poviete?
Oddýchnutá škola
s radosťou nás zvolá.

Jozef Lukačovič, 4. ročník, ZŠ M. Tareka Abrahám

Mušľa

Malá mušľa drobná, krásna,
na dne mora býva doma.
Dobre sa jej v mori žije,
narastla a slanú vodu pije.

Otvára si domček veľký,
zrnká piesku prihrňa si.
Potom zavrie svoju mušľu
a vytvorí si krásnu perlu.

Emma Kissová, 3. ročník, ZŠ G. Dusíka Galanta

Večné slnko

Slnko je dar ďaleký,
vydrží však naveky.

Existujúc vo večnom teple,
experimentujúc láskou,
dychtiač po večnom tepe,
žiť tajuplnou nenávistou.

Smiať sa bez zábran,
snívať svoje sny,
existuje veľa brán,
ale iba jedna je bez lži.

Slovo je slovo,
Slnko je dar slova.

Preto ja viem,
že raz všetko vyprchá,
ale iba jedno nie.

Naše večné Slnko.

Lujza Svitáková, VII. A, ZŠ G. Dusíka Galanta

O mamičke

Ten, kto pohladí ma po líčku,
ten, kto mi utrie slzičku,
ten, kto ulahodí môjmu jazýčku,
ten, od koho je vždy dobrá rada,
to je naša dobrá mama,
láskou veľkou všade známa.

Dominika Kubranská, 5. A, ZŠ G. Dusíka Galanta

Hodiny

Hodiny nás ráno zobúdzajú
a večer uspávajú.
Ukazujú nám, kolko je hodín
a robia si pritom tik-tak.
Keď sa ozve hlasné cŕŕín,
treba rýchlo vstávať
a do školy, škôlky utekať.
Emma Kissová,
3. ročník, ZŠ G. Dusíka Galanta

Čo robí mama?

Do roboty chodí
a doma upratuje, perie, žehlí, varí.
Toto všetko robí naša maminka
a vdáčí jej celá rodinka.
Dominika Kubranská,
5. A, ZŠ G. Dusíka Galanta

Veselý dom

Bol jeden dom,
veľký ako strom.
Vedľa neho stála vŕba,
okolo nej detí hŕba.
Všetci boli veselí,
všetkému sa tešili.
Žil tam s nimi malý pes,
volali ho Herkules.
Cez deň sa vždy pekne hrali,
až kým večer nezaspali.

Nina Kráľovičová, 4. A, ZŠ SNP Galanta

Svätopluk

1R: Kde bolo tam bolo, žil raz jeden kráľ, ktorý sa volal Svätopluk. Mal troch synov, ktorí sa volali Mojmír, Svätopluk a Rastislav.

2R: Svätoplukovi synovia sa hrajú spolu vonku, na záhrade a dohadujú sa, kto raz bude panovať vo Veľkej Morave, keď ich otec zomrie.

M: „Som zvedavý, či budem ja kráľom a či ja budem vládnuť Veľkej Morave.“

S: „Mojmír, prosím ťa, čo si to namýšľaš, vládnuť budem ja!“

P: Nehádajte sa, aj tak bude otec chcieť, aby som vládol Veľkej Morave ja!

1R: Vtom prišiel za nami Svätopluk a povedal im:

S: „Synovia moji, nehádajte sa, ved' kráľovstvu môžete vládnuť všetci traja spoločne.“

2R: Keď Svätopluk dopovedal vetu, začalo mu byť zle a radšej si išiel ľahnúť do posteley. Synovia to zbadali a išli sa ho spýtať, čo mu je.

S: „Čo ti je otec? Mal by si si oddýchnuť.“

S: „Nič mi nie je, syn môj, to som len unavený.“

1R: Ale Svätopluk nepovedal pravdu. Keď si ľahol do posteley, zjavil sa mu angel, ktorý prišiel za ním a povedal mu:

A: „Svätopluk, dnes prišiel tvoj čas, vezmem ťa so sebou do neba.“

S: „Nie, ja ešte nemôžem odísť z tohto sveta! Prosím, aspoň ma nechaj porozprávať sa so svojimi synmi.“

A: „Tak dobre, nechám ťa s nimi osamote, porozprávajte sa...“

S: „Dobre, dákujem ti anjel!“

2R: Keď angel opustil Svätoplukovu izbu, Svätopluk nechal zavolať synov a povedal im:

S: „Synovia moji, pred chvíľou tu bol za mnou angel a povedal mi, že dnes musím odísť z tohto sveta. Rozhodol som sa, kto bude vládnuť Veľkej Morave. Bude to Svätopluk a Mojmír, a ty Rastislav dostaneš moje zlato a štvrtinu dedičstva.“

1R: Keď to Svätopluk povedal synom, zomrel. Synovia boli smutní, ale trochu sa tešili preto, že budú vládnuť vo Veľkej Morave, len

chudák Rastislav bol veľmi na otca nahnevaný, lebo vládnutť chcel aj on.

R: „Prečo mi otec nedovolil vládnutť vo Veľkej Morave?! To, čo mi dal, nie je pre mňa nič!“

M: „Ale Rastislav, každý dostal to, čo si zaslúžil!“

S: „Áno, Mojmír má pravdu!“

2R: Rastislav aj tak nepočúval svojich bratov a odišiel z Veľkej Moravy, aby sa nemusel pozerať na to, ako panujú jeho bratia.

1R: Obaja Svätoplukovi synovia vládli dobre vo Veľkej Morave, oženili sa, mali manželky a kopec detí a aj ľuďom vo Veľkej Morave sa darilo a boli spokojní s ich vládou.

2R: A čo sa stalo s Rastislavom? Vraj vládne v ďalekej krajine, oženil sa a má aj deti...

ZAZVONIL ZVONIEC A ROZPRÁVKY JE KONIEC...

Legenda:

A – Anjel

1R – I. rozprávač

2R – II. rozprávač

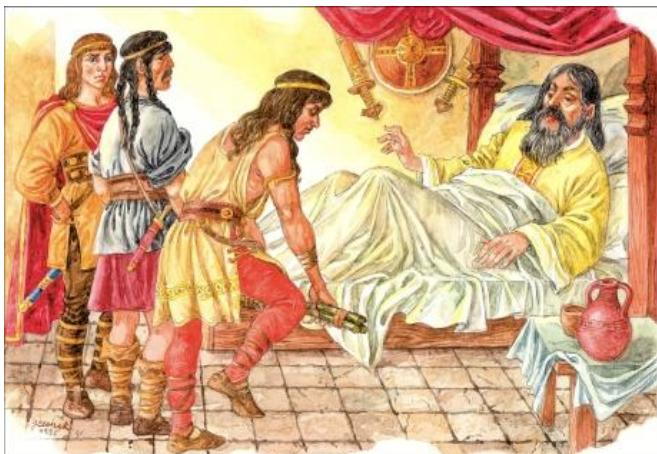
M – Mojmír

S – Svätopluk

R – Rastislav

Divadelná hra, autor: Viktória Holbíková

5. ročník, ZŠ s MŠ kráľa Svätopluka Šintava

Zvedavé otázky

Mama, čo znamená skratka SNP?

Znamená to Slovenské národné povstanie.

Babka, kedy bolo SNP?

Veľmi dávno, keď mal dedo 3 roky.

Mama, kto v SNP povstal?

Bolo to povstanie partizánov proti nemeckej okupácii.

Babka, kedy bol pomník SNP u nás v Galante postavený?

Bol postavený v roku 1954 pri príležitosti 10. výročia SNP.

Babka, prečo postavili tento pamätník parčíku pri ZŠ Štefánikova?

Pôvodne bol postavený pri železničnej stanici, ale nakol'ko sa tam rozhodli postaviť autobusovú stanicu, pamätník museli premiestniť.

Mama, čo znamenajú tie mená na pamätníku?

Sú to mená vojakov Červenej armády, ktorí zomreli v boji, boli to hrdinovia.

Babka, prečo sa kladú k pomníku vence?

Kladením vencov vzdávame úctu práve týmto padlým vojakom.

Pýtal sa: **Sebi Bagi, 8 rokov, ZŠ Sídli. SNP Galanta**

Odpovedali: mama Katarína Bagiová ; babka Zuzana Bagiová

Moja milá mamička

Moja milá mamička,
si pre mňa ako sestrička.
Rozosmievaš, zahrievaš,
láskou ma objímaš.

Mám ňa veľmi rada,
nie je v tebe žiadna zrada.
Učíš ma s ľahkosťou štrikovať
a bratov s nežnosťou sa hrať.

Ked' sa spolu hráme,
šťastím sa napĺňame.
Ked' sa vonku blýska,
som si tebou istá.

Si ako anjelik v perí,
s ktorým sa cítim ako v nebi.

Adriana Vágaiová, 5. C, ZŠ SNP Galanta

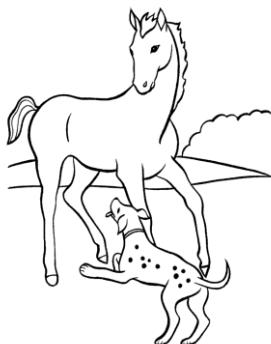
O pere

Keby moje pero
samé písat chcelo,
nemal by som chyby
ani v slove ryby.
Mne sa písat nechce.
Pero sa mi chechce.

Dominik Pomichal, 4. A, ZŠ SNP Galanta

Zranený Rex

Lucka má psa. Stal sa mu však úraz. Zobrala ho k zverolekárovi. Pán doktor psíka vyšetril. Vybral obväz a Rexa obviazal. Musí byť v kľúde.

„Ako sa mu to stalo ?“ opýtal sa.

Lucka sa zamyslela a potom povedala:

„Rexa kopol kôň kopytom. Motal sa mu popod nohy.“

„Máš šťastie, že nie je dolámaný,“ povedal doktor. „Na zvieratká treba dávať pozor.“

Lucka bola rada, že sa to dobre skončilo. Svojho Rexa veľmi ľubí. Nežne si ho k sebe pritúlila.

Nina Kráľovičová, 4. A, ZŠ SNP Galanta

Zatúlaný zajačik

Bolo krásne zimné ráno. Dievčatko Dominika sa vybralo na prechádzku so svojim zajačikom Ņufkom. Stačila malá nepozornosť, a keď sa Dominika obzrela, Ņufka nikde nevidela. Dievčatko zajačika dlho hľadalo. Začalo husto snežiť a tak sa radšej vrátilo domov pre pomoc.

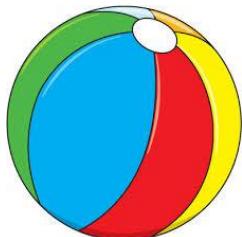
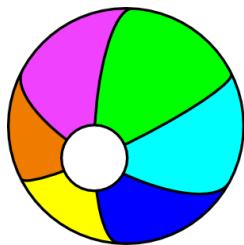
Ďufko si medzitým skackal v lese. Les bol nádherný, stromy a kríky boli zasnežené. Pomaly sa však stmievalo a Ņufko sa chcel vrátiť domov. Strelol veveričku a ježka. Poprosil ich, aby mu pomohli nájsť cestu domov. Veverička vyliezla na najvyšší strom, aby zajačikovi našla cestu z lesa. Podarilo sa. Kamaráti Ņufka vyprevadili z lesa. Keď sa Ņufko vrátil domov, dievčatko bolo veľmi šťastné, že má svojho zajačika opäť doma.

Cyntia Javorová, 2. C, ZŠ SNP Galanta

Lopta

Letela lopta ponad školu,
padla rovno pred zborovňu.
Náš fyzikár veľkým skokom,
skúma loptu mikroskopom.

Chemikárka uvažuje,
s čím tá lopta reaguje.
Zemepisár k mape beží,
kde tá lopta asi leží.
A náš slávny dejepisár,
do dejín ju zapísal.
Slovenčinár sa raduje,
že tú loptu vyskloňuje.
Telocvikár istá vec,
bude z neho športovec.
Riaditeľ sa priznal,
že tú loptu včera vyhral.

Igor Sebastian Sameš, 5. C, ZŠ SNP Galanta

Karneval

Šaško sa tu na nás smeje.
Čo sa to tu asi deje?
Medved' tančí s líštičkou,
tamto mačka s myšičkou.
Je tu veľká zábava,
hudba pekne vyhráva.
Chlapci bijú na cimbal.
My dnes máme karneval.

David Vancu, 4. A, ZŠ SNP Galanta

Jeseň a zima

Ked' nám lístie opadá,
je ho plný park,
ulica i záhrada.
Rád v ňom behám, skáčem,
či v ňom niečo nájdem.

Ked' sa ozve mráz aj zima,
prírodu nám poprikrýva.
Bielou perinou nás obdarí,
kopce a vodu na sánky a korčule pripraví.
Všade počuť radosť, smiech.

Vitaj jeseň, vitaj zima!
Svojou krásou si nás očarila.

Patrik Vrablanský, 2. C, ZŠ SNP Galanta

Zúbky

Kto chce pekné zúbky mať,
musí si ich umývať.
Ked' si zúbky umývam,
vždy kohútik vypínam.
Zober kefku, raz-dva-tri
a tú pastu nešetri!
Či je večer a či ráno
zúbky umy, veru áno!

Tomáš Tóth, 4. A, ZŠ SNP Galanta

Futbal

Futbal ja mám rád,
som s ním kamarát.
Do brány góly dávam
a stále vyhľávam.
Je to super vec,
už je zo mňa športovec.
Matej Kňažík, 2. A, ZŠ SNP Galanta

Mama

Svoju mamu rada mám,
preto sa s ňou rada rozprávam.

Moja zlatá mamička,
si krásna ako zvučná pesnička.

Podávam ti kvetinku,
dostanem sladkú pusinku.

Zovrieš ma v náručí,
pohladíš mi vlásky,
vtedy viem, že si plná lásky.

**Simona Kajtárová,
5. B, ZŠ SNP Galanta**

Ocko

Ocko veľa pracuje
a po svete cestuje.

Vždy nám donesie magnetku,
nech máme na to pamiatku.

Ked' budem veľká ako on,
budem tiež cestovať lietadlom.
Na chladničke máme celý svet,
dúfam, že už nejde na ďalší let!

Mám ho veľmi rada,
bojí sa však hada.

**Patrícia Melová,
5. B, ZŠ SNP Galanta**

50. výročie Základnej školy Jana Amosa Komenského

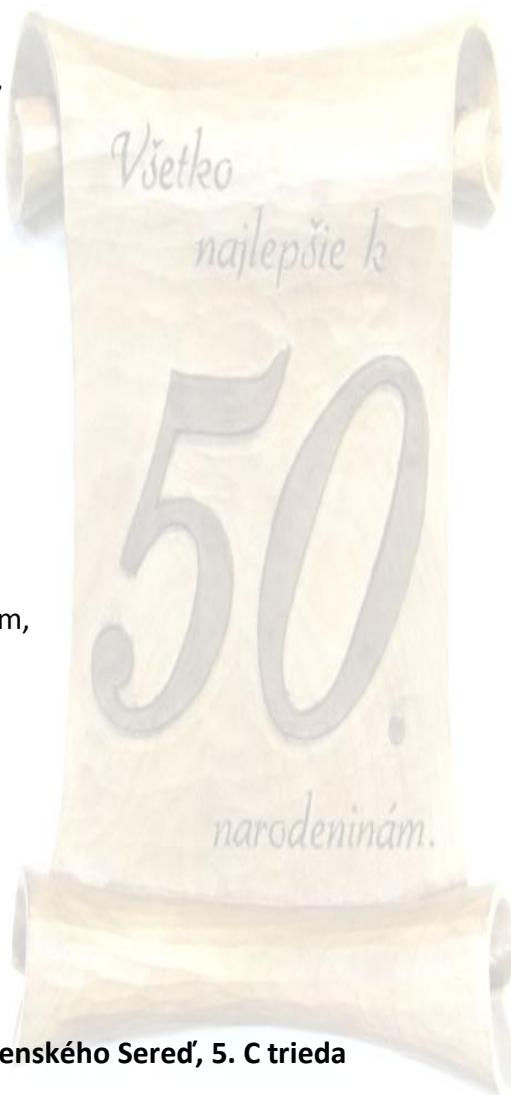
Škola veľmi pekná je,
vedť nám ako domov je.
Chodíme sem takmer denne,
veľa sa v nej dozvedáme.

Za tie roky zmenila sa,
krásavicou je.
Do nových šiat oblieka sa,
nový názov každý vie.

Hoc' ju zdobí päťdesiatka,
úctyhodný vek:
Je nám ako druhá matka,
netreba jej žiadny liek.

S radosťou sem denne chodím,
vedomosti naberám.
Pred bránou školy stojím,
pyšne na ňu pozérám.

Chodili sem moji známi,
tety a aj mamička.
V živote mi veľa dali,
preto táto básnička.

Jana Fandliová, ZŠ J. A. Komenského Sered', 5. C trieda

Narodeniny

Naša škola sa volá Základná škola Jana Amosa Komenského. Je v nej veľa povinností, ale aj zábavy a mám tu veľa kamarátov. Proste, je tu fajn.

V máji bude mať naša škola narodeniny. Viete koľko? 50 rokov. Už teraz rozmýšľam, čo jej dám. Že by si pochutila na torte? Asi nie. Možno by sa jej páčili malé úpravy na školskom dvore, nové preliezky pre deti, alebo aj nový plot. Áááá, už to mám...! Ja jej želám dobrých a usilovných žiakov, ale aj dobrých učiteľov. A vy čo jej želáte?

Ja viem, že všetky dobré skutky, čo ste pre ňu urobili, vám milo oplatí! Tak buďte dobrí žiaci a ona vám to všetko vynahradí. Verte mi.

Ondrej Koštial, ZŠ J. A. Komenského Sered', III. C

Výročie našej školy

Ked' som po prvý raz vstúpila do tejto školy, veľmi sa mi tu zapáčilo.

Najviac sa mi páčila naša nová trieda II. C. Na pani učiteľku som si zvykla raz-dva. Na kamarátov tiež, lebo sú fajn. Myslím si, že táto škola má veľké srdce, lebo do nej chodí veľa detí s malými a dobrými srdiečkami.

Práve bude mať naša škola Jana Amosa Komenského 50 rokov. Toľko dlho už vydržala?! Prajem si, aby vydržala ešte ďalších 50 rokov! A my by sme sa k nej mali správať pekne, aby mohla privítať ešte veľa, veľa detí.

Viktória Menezesová, ZŠ J. A. Komenského Sered', III. C

50. výročie školy

Čože je to päťdesiatka? Je to len číslo.

Niečo o tom vie aj naša škola – dáma v najlepších rokoch, mladá duchom a so životnými skúsenosťami zrejaz ženy. So srdcom plným lásky k deťom, príbehmi a osudmi stoviek detí a učiteľov. Pamäť má ešte dobrú a plnú školských príbehov detí, učiteľov, ktorí prešli jej bránami. A ktože by počítal tých párr vrások, ktoré zdobia jej múdre čelo? Sú dôkazom toho, že školský život nie je vždy ľahký a veľa krát je to boj žiaka s učiteľom a spoločnosťou. Hlavné ale je, že vedomosti učitelia zdarne odovzdávajú aj naďalej žiakom a tí ich zúročia v ďalšom štúdiu i v živote.

Spomínať určite bude škola aj na svoje narodenie a prvé roky života. Nikdy nezabudne na svojich prvých učiteľov, riaditeľa, na prvé ukončenie školského roka a vysvedčenia – pracne písané ručne. Branné cvičenia, oslavu Prvého mája, pionierske schôdzky sú už len nostalgické spomienky našej dámy.

Oslavu chystá preveľkú a ja sa na ňu už teším. Poprajem jej veľa zdravých detí a učiteľov, veľa chuti do života, veľa úspechov a splnených prianí do ďalšej päťdesiatky.

Tvoj žiak 5. C triedy – Oskar Dinga, ZŠ J. A. Komenského Sered'

50. výročie našej školy

Škola naša pekná milá,
veľmi si ma očarila.
Keď som mala šiesty rôčik,
spravila som do nej prvý krôčik.
Veselé farby sa s ňou hrali,
aby sme sa nebáli.
Zistila som veľa vecí,
ktoré nie sú od vecí.
Koľkože to rokov máš?
Vraj 50-tky sa dožívav!
Mnoho ľudí ťa rado má
a vždy na teba spomína.
Čo ťa ešte čaká?
Dlhý rad detí,
ktorým v tvárách slnko svieti,
poctu ti zložiť chcú,
s gratuláciou na tvoju adresu.

Alžbeta Žemlová,
ZŠ J. A. Komenského Sered', 5. C trieda

Prvé Vianoce

Samko je môj mladší brat
a ja ho mám veľmi rád.
Ešte nemá jeden rok
a už spravil prvý krok.

Nevie, ale čo je zima,
hovorím mu, že je príma.
A keď vonku nasneží,
hádaj, kto k nám pobeží!

Taký jeden páńko starý,
prinesie nám pod strom dary.
Budú prvé Vianoce,
našej šťastnej štvorce.

Filip Klásek, 2. A, ZŠ SNP Galanta

Utazás a világűrbe

Egy őszi délután hazajöttem az iskolából. A szüleim még nem érkeztek meg a munkából, így egyedül voltam otthon. Hogy ne unatkozzak, úgy döntöttem, látogatást teszek a világűrbe.

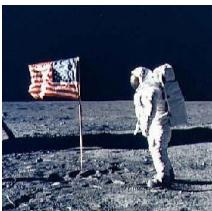
Elsősorban rakétákat kellett szerezniem az utazáshoz. Körülnéztem a szobámban, találok-e valami alkalmas tárgyat. A polcon megláttam Jack-14 lopakodó vadászgépét. Ekkor eszembe jutott egy nagyon jó ötlet. Az internet segítségével kerestem egy varázsigét, aminek a segítségével tárgyakat tudok nagyobbítani. Kezembe vettetem a vadászgépet, kivittem a házunk mögött lévő szántó földre, és elmondtam a varázsigét. Ekkor a vadászgép egy pillanat alatt hatalmasra nőtt. Gyorsan beugrottam és felszálltam. Irány a világűr! Elsőként a Vénusz mellett haladtam el. Megkerültem a Merkúrt, és amikor a Mars közelében jártam, kíváncsi lettem. Azt olvastam, hogy a Marson létezhet élet. Úgy döntöttem, megállok körülnézni. A becsapódást követően kiengedtem a futóművet, és a gép zúgva megállt. Körülnéztem, de élőlényt nem láttam. Biztonsági okokból a gép ágyúját készenléti állapotba helyeztem. Kiszálltam és felfedező útra indultam. A talaj felszíne a Földhöz volt hasonló, sok kráterrel és növényteljes. Éppen unatkozni kezdtem, amikor az egyik kráter mögül furcsa fekete élőlény bukkant elő. Szeme vörös volt, mint a tűz, sisakja sárga, mint a Nap. Feje akkora, mint egy hatalmas tök. Kétszer olyan nagy volt, mint én, négy keze négyeszer olyan hosszú, mint az enyém. Két lába rövid. Amikor meglátott, vadul sikítani kezdett, és rohant felém. Előkaptam fénykardomat, és le akartam szúrni. Meglepetésemre megijedt a kard erős fényétől és hátrálni kezdett. Eszembe jutott, hogy nem harcolni jöttem, csak körülnézni. Nem akartam senkit bántani, ezért hatalmas sebességgel a gépemhez rohantam. Beugrottam, lecsuktam a pilótafülke ajtaját, és próbáltam felszállni, de az űrlény a hajtóműbe kapaszkodva próbált

bemászni a gépbe. Ekkor három vészlövést adtam le az ágyúból. A marslakó megijedt, elengedte a futóművet és menekült. Hazafelé menet kicsit eltévedtem az űrben. Kétségbeesve kerestem a hazautat.

Miközben kóvályogtam a világűrben, édesanyám hangját hallottam, ahogy próbált felébreszteni, mikor hazaért a munkából. Ekkor döbbentem rá, hogy a képzelt űrkalandom csak egy álom volt.

**Kubovics Raul,
Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, 4. B**

Úrutazás

Amikor kisgyerek voltam, arról álmodoztam, hogy egyszer utazni fogok az űrben. minden nyári éjszakán néztem a csillagokat. Arról ábrándoztam, hogy én leszek az első a Holdon.

Csak amikor nagyobb lettem, tudtam meg, hogy már megelőztek. De akkor is azt gondoltam, hogy majd utazni fogok az űrben.

Amikor felnőttem, egy űrállomáson dolgoztam. Egyszer egy önkéntest kerestek, Holdutazásra. Vállaltam a küldetést, és az álmom valóra vált: utazhattam az űrben.

Néztem a csillagokat, és láttam, hogy közel a Hold. Leszálltam és kiraktam a zászlót. Azóta is ott lobog, és büszke vagyok rá, még ha nem is én voltam az első.

**Csaplár Márton,
Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, 4. B**

Elvarázsolta kastélyban jártam

Egy gyönyörű szép nyári napon
a barátnőmmel, Zsókával játszottam
az új labdámmal. A labdám elgurult,
futottam utána, de nem találtam meg.
Szomorúan mentem hazára.

Apukám leküldött a pincébe,
hogy hozzák fel kompótöt. Lementem,
és beestem egy lyukba, ami egy föld
alatti csúszda volt. Amint a csúszda
végéhez értem, egy csodaszép vidéken találtam magam. Elindultam,
hogy megkeressem a kiutat. Útközben mindenféle csodalénnel
találkoztam: békafejű oroszlánokkal, bagolyfejű kacsákkal,
virágfürdőkkel és még sok egyéb lényvel. Ahogy mentem tovább,
találtam egy káprázatos kastélyt. Gondoltam, bemegyek.
Kinyitottam a kastély ajtaját, és láttam, hogy Zsóka ül a trónon. Úgy
éreztem, hazaértem. Uralkodásunk alatt sok élményben volt
részünk, például felrepültünk a holdra, és megízleltük, sajtból van-e.
Természetesen abból volt. Onnan ejtőernyővel egy őserdőbe
landoltunk és ősemberekkel vacsoráztunk.

Mielőtt desszertként minket is elfogyasztottak volna, felébredtem
álmomból. Igaz, az álom szertefoszlott, de Zsóka barátnőm
megmaradt.

**Varga Lilla,
Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, 5. B**

A kutya

Volt egy kutya, kis kutya,
szeme kicsi, füle nagy.
Kigondolt egy tervet,
megcsinálta kedvvel.

Risnyovszky Dorina

Mészáros Dávid Alapiskola és Óvoda Nagymácséd, 3. osztály

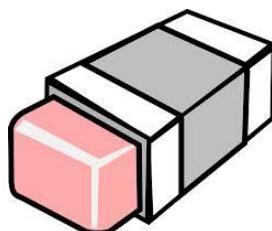
Egy radírgumi története

A radírgumit Miának hívták. Már egy hete ott feküdt Zoji íróasztalán. Tudjátok, Zolit nevezte el így kistestvére, amikor még nem tudott beszálni. A radírgumi nagyon bájkódott, hogy Zoji nem rakta be őt a tolltartójába. Szeretett volna találkozni barátaival, vidáman radírozni a tanulók hibákkal telicsúított munkáit. De Zoji csak az autós radírját hordta az iskolába, vagyis mindig a legújabbat. A régi játékai sem érdeklik, mindig csak a legújabbal játszik.

Egyszer történt az iskolában, hogy barátja kölcsönkérte radírját. Délután Zoji rajzot készített az iskolában. Javítani kellett volna rajta, de nem találta a kedvenc radírját, az autósat.

Kérte anyukáját, hogy vegyen újat. Édesanya rámutatott az asztalon árválkodó Miára, és azt mondta: - Fiam, nem tetszik, hogy nem becsülök meg sem a tanszereid, sem a régi játékaid. Új dolgot akkor veszek, ha megváltozik a viselkedésed.

Zoji lehajtotta a fejét, nagyon elszégyellte magát.

**Morovics Lara,
Mészáros Dávid Alapiskola és Óvoda Nagymácséd, 4. osztály**

A téli szabályok

Itt a tél. Az állatok téli álmot alszanak. Különösen a medve. A fecskék, gólyák melegebb vidékekre költöznek. A cinege az egyik madárfaj, amelyik nem költözik délré. Valamennyi gyerek a cinegének a megmentője, mert madáretetőt készítenek. De nagyon ügyelnünk kell arra, hogy mit teszünk a madáretetőbe! Mert a madaraknak nem minden szabad. Például a kenyeret nem ehetik, mert az élesztőtől elpusztulnak.

**Miklós Alexandra,
Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, 3. A**

A buta lány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány. Ezt a lányt úgy hívták, hogy Zoé. Egy szép nap, amikor a barátnőivel játszott, megpillantott egy kóbor kutyát. Haza akarta őt vinni, de a szülei nem engedték. Zoé azt hitte, hogy az nem egy kutya, hanem macska. Ezért eladta jó kis pénzért. Eláruljam mennyért? Hát 8 eurót! Azon vett egy malacot, de azt hitte, hogy az egy tyúk. Eladta hát azt is, és az árán madarat vett. A madárnak azt hitte, hogy egy kalap. A fejére tette hát, és ment az iskolába. A gyerekek kinevették. Zoé nem tudta, miért nevetnek rajta. Kamilla szolt neki, hogy vegye le a fejéről a madarat.

- Miért kell levennem a kalapot a fejéről? - kérdezte Zoé.
- Az nem kalap, hanem kismadár! - válaszolta Kamilla.

Zoé levette fejéről a madarat, eladta, és az árán igazi kalapot vett.

**Risnyovszky Dorina,
Mészáros Dávid Alapiskola és Óvoda Nagymácséd, 3. osztály**

Amikor elsős voltam

Nagyon szerettem oviba járni. Sajnos eljött a ballagás ideje. Szeptemberben elsős lettem.

Az első nap az iskola előtt gyülekeztünk.

A barátnőm Fruzsina és a nővére Franciska csengettek a haranggal, jelezve az iskolakezdést.

A tanérvényítő után az elsősök felsorakoztak és a tanító néni bekisért az osztályunkba. Nagyon szép osztályt kaptunk. Én Fruzsival ültettem. Az első nap hamar eltelt. A második nap megkaptuk a füzeteket és a könyveket. Bizony nagyon nehéz lett az iskolatáskám. Lassan megkezdődött a tanulás.

Teltek a hetek, hónapok és megismerkedtünk a számokkal és betűkkel, megtanultunk számolni, olvasni.

Ahogy telt az idő mi is okosabbak, ügyesebbek lettünk. Sok érdekes dologgal ismerkedtünk meg, előadásokra, színházba, kirándulni jártunk. Részvettünk egy futáson is, amivel a rákbeteg emberek gyógyulását támogattuk. Az iskolában tánc – és sportkörre is jártam. Mire eltelt az év nagyon szépen megtanultam olvasni. Ennek nem csak én, de a kishúgom is nagyon örült, mert sok mesét olvastam fel neki. A nyári szünet után örömmel mentem iskolába, mert tudtam, hogy sok új, érdekes dolog vár rám.

**Horváth Viktória,
Széchenyi István Magyar Tannyelvű Alapiskola és Óvoda,
Felsőszeli, 2. osztály**

Szabadidőmben

Negyedik osztályos tanuló vagyok. Az iskola, a tanulás mellett minden marad idő, melyet kedvem szerint tölthetek el. Ez az én szabadidőm. A hétköznapokon az iskolából hazaérve, leckeírás után vagy hétfégeken – mikor tovább alhatok – pihenéssel, játékkal foglalom le magamat. Szeretem a jó időt, a nyarat, mert ilyenkor nem kell a szobámban ücsörögnöm, hanem kedvemre futkoshatok, mozoghatok a kertben, az utcán, biciklizhetek a barátaimmal. Viszont van egy sport, melyet a világon mindenél jobban szeretek s ilyenkor nem számít a forróság, a hideg, a szél vagy akár az eső. Ez a sport - a foci. A futball a kedvenc időtöltésem: szinte a nap, minden órájában a labdát rúgnám, ha lehetséges lenne. minden alkalmat megragadok, hogy labdaközében legyek. Nem számít hol, mikor, kivel, csak bűvölhessem a labdát és rúgjam a gólokat. Heti három-négy alkalommal edzésekre is járok a helyi futballpályára. Nincs is szébb érzés, mint kint lenni a friss levegőn, szaladni a zöld gyepen és sikeres mérkőzéseket játszani.

Saját bajnokságunk is van, amelyben a környékbeli csapatokkal mérjük össze tudásunkat. Az őszi idényben eddig még minden meccsünket megnyertük. Ha hidegre fordul az idő, akkor az iskolai tornateremben vannak az edzéseink. Az aktív játékon kívül figyelemmel kísérem a világ futballseményeit. A különböző bajnokságok állását a tévében, az interneten vagy akár a lelátóról, mert sokszor ellátogatok a dunaszerdahelyi DAC mérkőzéseire is. Azt hiszem, őszintén elmondhatom magamról: az életem a foci. Így szabadidőm meghatározó részét is ennek szentelem.

**Rencés Ákos Márk,
Széchenyi István Magyar Tannyelvű Alapiskola és Óvoda,
Felsőszeli, 4. osztály**

Jézuska üzenete

Hulló hópelyhektől Jézuska üzeni,
gyerekek, gyerekek, rossz ne legyen senki.

Mert a jógyermeket Jézuska szereti.
Szent karácsony estén,
keblére öleli.

**Miklós Alexandra,
Kodály Zoltán Alapiskola Galánta, 3. A**

